

TİP İŞÇİ SINIFININ PARTİSİ OLDUĞUNU İSPATLAMIŞTIR

Toplum yaşamımızla ilgili hangi sorunu ele alsak, sebepleri kapitalist düzene gelip dayanıyor. Bütün bu irili ufaklı sorunların temelden çözümü için iktidarın büyük sermaye sınıfının elinden işçi sınıfının eline geçmesi gerek. İşçi sınıfının, emekçi sınıflarla ortaklıklar kurarak gerçekleştireceği iktidardır ki ancak sorunları planlı, akılcı, geçerli yöntemlerle çözüm yoluna sokacaktır.

Ama sözünü ettiğimiz nitelikte bir iktidar şu partiye de değil bu partiye sadece oy vermekle gerçekleşmez. İşçi sınıfımızın kendisi iktidar için hazırlanmalıdır. İşçi sınıfının mücadele ufku ücret, ikramiye, kıdem tazminatı, referandum gibi ekonomik sorunlarla sınırlanmamalıdır. Bunlar yaşamak için önemli ve uğrunda mutlak sonuna kadar mücadele verilmesi gereken sorunlar olmakla beraber, işçi sınıfımız, işçi arkadaşlarımız, ülkemizin iç ve dış politikasıyla, tüm sorunlarıyla, ekonomik, siyasal sorunlardan sağlık, eğitim, sanat sorunlarına kadar tüm sorunlarıyla ilgilenmek, bu konularda bilgi edinmek, bu konulara ilişkin sorunların geçerli çözüm biçimlerini, yöntemlerini öğrenmek ve bu doğrultuda siyasal mücadele vermek durumundadır. İktidar olup ülkeyi yönetebilmek bu bilgileri ve mücadele deneyimlerini kazanmakla, özümsemekle mümkündür. İşçi sınıfı bu bilgileri, mücadele deneyimlerini, iktidar için gerekli yetenekleri ancak politik düzeyde örgütlenerek, partileşerek kazanabilir. Kendi bağımsız partisi aracılığı ile ancak iktidar olabilir ve iktidarda kalıp işleri yürütebilir. Türkiye İşçi Partisi işçi sınıfımızın bu nitelik ve yetenekte olan partisidir. İşçilerimiz partilerine sahip çıkmalı, ona üye olmalı, partide görev almalıdırlar.

Sendikalar işçi sınıfının ekonomik mücadele araçlarıdır. Sendikalar ne kadar politikleşse de partinin yerini alamazlar. Sendikaların asli görevi ekonomik mücadeleyi başarıyla yürütmektir, siyasal partinin asli görevi de işçi sınıfını iktidar için hazırlamak ve iktidara getirmektir. Bildiğiniz gibi işçi sınıfının mücadelesi üç yanlıdır: Siyasal, ekonomik, ideolojik. Üstün olan siyasal mücadele ve örgüttür, partidir. Çünkü tüm sorunların son tahlilde çözümü, siyasetten, iktidar sorunundan geçer. Her hangi bir sendikal örgütü bir siyasal örgüt, bir partiymiş gibi görmek ve göstermek ve bu anlayış içinde eylemlere yönelmek işçi sınıfını doğru örgütlenme ve mücadele yolundan, sosyalist iktidar yolundan saptırmaktır.

Sendikaların niteliğine de çok dikkat etmek gerekir. Söylenenler, yazılanlardan önce davranışlara, durumlara bakmak gerekir. Sağa yönelip, sağa kayıp solda keskin laflar etmek, keskin sol görünmek günümüzde geçer akçe oldu, kullanılan başlıca yöntem oldu. Sosyalist işçileri, temsilcileri, sendika yöneticilerini işlerinden ve örgütlerinden dışarı atan bir sendikal örgüt, üst yöneticileri kendi dünyalıklarını kurmaya bakan bir sendikal örgüt, yayınlarında ve sözcülerinin demeçlerinde ne denli keskin laflar edilirse edilsin, işçilerin devrimci örgütü değildir, olamaz.

İşçi sınıfını sosyalist iktidar ve sosyalizm yolundan saptırmak için çok oyunlar

döndürülüyor.

Bir yandan sendikal bir örgütü, DİSK'i bir partiymiş gibi gösterip kabul ettirme çabası sürdürülürken, öte yandan işçi sınıfı CHP'ye bir umut kapısıymiş gibi kapılansın isteniyor. CHP'nin solunda yasal işçi sınıfı partisinin yer almadığı propagandası alttan alta yürütülüyor. Oysa partimiz, programı, tüzüğü, çeşitli yayınları ve birbuçuk yılı aşkın örgütlenmesi ve eylemleri ile işçi sınıfımızın sosyalizmi hedef alan partisi olduğunu ispatlamıştır.

CHP, kendi deyimleri ile "sınaileşme sürecinin değişen koşullarında" kapitalizmi sürdürmek, bu konuda büyük burjuvaziye güvence vermek çabasıdadır. Bu değişen koşullar emekçi kitlelere yeni haklar tanımayı, demokratik özgürlükleri genişletmeyi gerektirmektedir. Büyük burjuvazi ve yandaşları eski tutucu alışkanlıklarından, politikalarından vazgeçip bu yeni koşulların gerektirdiği ödünlere razı olmalıdırlar; varlıklarını sürdürebilmeleri buna bağlıdır. CHP'nin politikası ana çizgisiyle birkaç cümle içinde böyle özetlenebilir.

Bununla beraber, biz CHP'yi diğer burjuva partilerinden ayrı tutarız. Demokratik özgürlüklerin, emekçi halk kitlelerinin ekonomik, sosyal, kültürel haklarının ve ulusal bağımsızlık ve egemenliğin savunucusu olduğu ölçüde ve sürece bu konuda kendisi ile güç ve işbirliği yapabilmeyi öngörürüz. İkinci bir nokta, işçi sınıfı diğer emekçi sınıflarla ittifak kurmadan, onların desteğini kazanmadan iktidara gelemez ve iktidarda kalamaz. Bir yandan emekçi kitleler arasında sosyalizmi tanıtmaya, yaymaya, tutturma çalışmaları yaparken, öte yandan da emekçi kitleler arasında tabanı olan demokratik nitelikteki partilerle, bugünkü durumda CHP ile, toplumun demokratikleşme sürecinde asgari bir platform üzerinde anlaşarak birlikte hareket etmeyi sağlamaya çalışırız.

Günün en çok tartışılan konusu koalisyonun parçalanıp parçalanmayacağı, MC'nin iktidardan düşüp düşmeyeceğidir. Bizim görüşümüze göre tam bütçeden önce koalisyon parçalanmaz. Ortaklar, özellikle MSP Demirel'den koparacağını koparır; Demirel her ne pahasına iktidarda kalabilmek için ve bir ölçüde de şimdi verilenleri ileride uygulamada geri alabilmek hesabı ile, koalisyon ortaklarının baskılarına boyun eğer. Ama bütçeden sonra MSP koalisyondan ayrılabilir. İktidarda kalarak seçimlere gitmekte Demirel için ne kadar yarar varsa, Erbakan için zarar vardır. Erbakan'ın yararı Demirel ile AP'nin iktidardan düştüğü kendisinin ise yeni bir koalisyonda iktidarını sürdürdüğü bir ortamda seçime gitmektir. Seçimlere münhasır, kısa süreli bir hükümetin kurulmasında görüş ve politika ayrılıkları önemli rol oynamayacağından, bütçeden sonra CHP-MSP-DP bir seçim hükümetinde birleşebilirler.

Çark Başak, Sayı 21, 1 Aralık 1976